

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. I. De pretio, valore, & excellentia orationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

& bene fundata sit, cum ei iam nemo sine grauiissimarum pœnarum, & excommunicationis maioris ipso facto incurrendæ reatu, esto etiam de Societate sit, vel extrarem constitutus, & tam Religiosus & Clericus, quam laicus, cuiuscumque etiam status, gradus, dignitatis, & conditionis existat, refragari possit. Concludamus ergo, & quidem iisdem verbis, quibus suam ad Corinthios epistolam concludit Apostolus, *Decet ergo fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete, & Deus pacis & dilectionis*

2. Cor. 13. 11.

erit vobiscum. Gaudeamus inquam, Patres fratresque. & lætemur, quod ad tam sancta nos Religionem, quæque tantam perfectionem proficitur, Dominus vocat; ac perpetuo perfectioni huic incumbamus, & in summa nos pace & vniione conseruare studeamus, idque inuicem ad eandem animando & exhortando: atque ita demum fiet, vt Dominus, qui pacis atque amoris auctor ac fons est, semper nobiscum sit futurus.

TRACTATUS QVINTVS DE ORATIONE.

CAPVT I.

De pretio, valore, & excellentia orationis.

Apo. 5. 8. &
8. 3. 4.

ORATIONIS excellentiam & valorem egregie Ioannes Euangelista in Apocalypses sua cap. 5. & 8. declarat, dum Angelum aureum manu thuribulum tenentem ante altare stetit, multa que ei incensa data ait, atque hoc orationes sanctorum fuisse, vt scilicet eas ad altare aureum, quod in conspectu throni Dei erectum erat, offerret, incensorum autem fumum de manu Angeli in conspectum Dei ascendisse. Quem locum exponens Chrysostomus, In hoc, inquit perspicies, quam eminens & excellens sit oratio, eum ipsa sola in sacris litteris thymiamati (erat id mixtio ex thure, aliisque aromatibus fragrantissimis composita) conferatur: nam, sicut thymiana bene compositum & temperatum odore & suffitu suo mirifice hominis olfactum recreat; Sic oratio eo quo debet modo peracta & fusa, Deo quæ gratissima ac suauissima est, quin a deo Ange-

Hom. 13. in
Mat. in oper.
imperfect.

Guil. Pares.
in sua rhetor.
diuin. c. 41.

los & vniuersos cali ciues recreat; adeo vt eos Ioannes in manibus velut aromaticas quasdam pilas (quæ sunt orationes sanctorum) habere asserat, quas naribus suis purissimis (de iis humano nostro more loquendo) sepiissime applicant, vt suauissimo hoc odore fruantur. *Habent, inquit, singuliphialas aureas plenas odoramentorum, quæ sunt orationes sanctorum.* S. Augustinus de oratione loquens sic ait. *Quid est oratione preclarior, quid vita nostra vtilius, quid animo dulcius, quid in tota nostra Religione sublimius?* Necnon S. Gregorius Nyssenus: *Nihil, inquit, ex his, quæ per hanc vitam coluntur, & in pretio sunt, orationi præstat.* Addit aliud Bernardus, *Etsi, ait, certum sit, Angelos prope semper seruis Dei, inuisibiles licet, præsentibus assistere, tum ad ipsos ab insidiis & fraudibus inimici liberandos, tum ad ipsorum desideria & feruentius Deo seruendum inflammanda; maxime tamen nobis spiritus illi ange-*

17. sal. 137.
17. sal. 67. 2.

T. 4. 1.

Cast. 11. in
Mart.

Lib. de orat.
Da.

angelici adstant, quando orationi inlisti-
mus. In huius rei confirmationem multa
è sacris litteris depromit testimonia, vti
illud Psalmistæ, *In conspectu Angelorum*
7 psal. 137. *psallam tibi: Et, Præuenerunt Principes cõ-*
7 psal. 67. *iuuati psallentibus in medio iuencularum*
tympanisticarum quem ipse locum de An-
gelis se selectantibus coniungentibus pari-
ter intelligit: vti & illud Angeli ad Tobia-
m, *Quando orabas cum lacrymis, ego obtuli*
orationem tuam Domino. Mox enim atque
oratio orantis ore egreditur, Angeli eam
quod præsentibus adfuit, excipientes Deo
Opt Max offerunt. Idem denique asserit
Hilarius, *Angeli, ait, præsent fidelium ora-*
tionibus, & eas quotidie Deo offerunt. Quare
verisimile sit, nos, dum orationi incum-
bimus, ab Angelis circumcingi, inter me-
dios Angelos agere, & Angelorum officio
fungi, id scilicet iam tum in terris agen-
tes quod perpetuo post in cælo acturi su-
mus, Deum laudando & benedicendo.
Vnde etiam potissimum hoc nomine An-
gelis cari & amici sumus, vtpote qui socii
corum & modo sumus, & post etiam eri-
mus, dum collegarum ipsorum qui alias
exciderunt, sedes replebimus. Chryso-
stomus de orationis excellentia loquens, eã-
que extollere cupiens, nihil de ea ait dici
posse præstantius quam quod quicumq;
orationem instituit, cū Deo loquatur &
conuersetur. *Considera, inquit, quanta sit*
tibi concessa felicitas, quanta gloria attributa
orationibus, fabulari cum Deo, cum Christo
miscere colloquia, optare quod vultis, quod de-
sideras postulare. Nullam ait linguam ex-
plicare posse quantæ sit hæc cum Deo cæli
conuerlatio & collocutio dignitatis & ex-
cellentie, quantæ eadem nobis utilitatis
& commodi: si enim qui in terra cum viris
prudentibus & doctis assidue conuersan-
tur, breuissimo tempore notabilem in se
fructum percipiunt, ac mire se in pruden-
tia & doctrina profecisse comperiunt, si et-
iam iis qui cum bonis & piis cõuersantur,
horum bonitas ac pietas adherescit (vnde
etiam vulgo dicitur, *Age cum bonis,*
& de bonorum eris numero) quid di-
dicendum de iis, qui frequenter cum Deo

agunt & conuersantur? *Accedite ad eum, psal. 33. 6.*
& *illuminamini.* qua luce, qua cognicio-
ne, quibus etiam bonis & commodis, per
hanc conuersationem & familiaritatem
donabuntur? Quare dicit Chryso-
stomus, nulla re adeo nos in virtute perficere, quã
frequenti oratione & assidua cum Deo
conuersatione. Per eam namque miram
eor hominis generositatem induit, mun-
dana despiciere incipit, super omnia illa se
effert, Deo se vnit, seque in eum quodam-
modo transformat, sanctus denique ac
spiritualis efficitur.

CAPVT II.

Quam nobis oratio necessaria
sit.

QVAM vero nobis oratio sit necessa-
ria, est experientia notissimum: Vti-
nam vero adeo notum id non esset! Quia
enim homo gratia & fauore Dei tantope-
re opus habet, quod tot lapsibus sit obno-
xius, quod à tam multis, tamq; grauibus
aduersariis circumcinctus, quod tantare-
rum tam ad animam quam ad corpus
pertinentium penuria laboret; hinc nul-
lum habere melius in hisce malis reme-
dium potest, quam semper & in omnibus
ad Deum opus causa confugere, cum ex
toto corde rogando, sibi vrfaucat, & in
omnibus periculis ac necessitatibus opi-
tuletur, iuxta illam Iosaphati Regis, dum
ab hostibus se cinctum vndeundique vi-
deret, orationem; *Cum ignoremus quid a-*
gere debeamus, hoc solum habemus residui,
vt oculos nostros dirigamus ad te Deus. quod
inquam adeo debiles, indigi & pauperes
simus, & quid nobis facendum sit nesci-
amus, nullum salutaris remedium sup-
perit, quam ad Deum cæli oculos sustolle-
re, & per orationem id ab eo petere, quo
indigemus & caremus. Vnde Cælestinus
Papa in epistola quadam Decretali, Ad
huius orationis, inquit, necessitatem vo-
bis indicandam, melius nihil dicere scio,
quã q; prædecessor meus Zozimus dixit:
Quod est, inquit, tẽpus in quo eius auxilio nõ
V 2 indi-

Ho. de orat. &
in illud ps. 7.
Confitebor
Domino se-
cundum.

Orandum
semper &
multam, quia
semper
multum indi-
gemus.

2. Tar. 20. 2.

e. 9. contra
Pelagium.